



מקור המאמר בזוהר פרשת צו דף לא ע"א-ב  
המקדש מלמטה מקדשים אותו מלמעלה

**פתח רבי יוסף ואמר,** ועל דא כתיב, (תהלים פ) ולציוון יאמיר איש ואיש יורל בה. חד לדינה, וחד לרוחמי. כド מזוהוגי כחדא בזוווגא חד, כדרין ציון אקרי, וציוון וירושלים אשתחמודע, ואשתחבה דדא בדא תליא.

**פתח רבי יוסף ואמר,** כתיב (ויקרא כ) והתקדשתם (ד"ב ע"ב) והייתם קדושים. מאן דמקדש גְּרָמִיה מַלְּרָע, מקדשין ליה מלעילה. מאן דמסאיב גְּרָמִיה מַלְּרָע, מסאיבין ליה מלעילה. מקדשין ליה מלעילה יאות, דהא קדשה דמאיריה שרייא עליה, אבל מסאיבין ליה מאן אחר. ואי תימא מלעילה, וכי מסאבותה שרייא לעילה.

**אמר רבי חייא,** הינו דתניין, בעובדא דלחתא אתער עובדא לעילה. אי עובדא דלחתא היא בקדושה, אתער קדשה לעילה, ואתי ושריא עליה, ואתקדש ביה. ואי איה אסתאב לחתא, אתער רוח מסאבותה לעילה, ואתי ושריא עליה, ואסתאב ביה. דהא בעובדא תליא מלחתא.

ואם הוא מטמא למיטה, מתעורר רוח טמאה מלמעלה, ובאה ושורה עליו ומתקדש בה, ובאה ושורה עליו ונטמא בה, שהרי הדבר תלוי במעשה.

**פתח רבי יוסף ואמר,** ועל זה כתוב, (שם פ) ולציוון יאמיר איש ואיש יורל בה. אחד לדין, ואחד לרוחמים. כשבמזוגים כאחד בזוווג אחד, אז נקרא ציון, וציוון וירושלים ידועים, ונמצא שזה תלוי בזאת.

**פתח רבי יוסף ואמר,** כתוב (ויקרא ב) והתקדשתם והייתם קדושים. מי שמקדש את עצמו מלמטה, מקדשים אותו מלמעלה. וממי שמטמא את עצמו מלמטה, מטמאים אותו מלמעלה. מקדשים אותו מלמעלה - נאה, شهرி קדשת רבונו שורה עליון, אבל מטמאים אותו מאיזה מקום? ואם תאמר מלמעלה, וכי טמא שורה מלמעלה?

**אמר רבי חייא,** זה ששנינו, במעשה שלמטה מטה עורה מעשה שלמעלה. אם המעשה שלמטה בקדשה, מטה עורה קדשה למעלה, ובאה ושורה עליו ומתקדש בה, ובאה ושורה עליו ונטמא בה, שהרי הדבר תלוי במעשה.

שָׁהָרִי אֵין לְךָ טֹב וְרַע,  
קְדָשָׁה וְטָמָא, שָׁאֵין לְהֶם  
עֲקָר וְשָׁרֶשׁ לְמַעַלָּה,  
וּבְמַעַשָּׂה שְׁלִמְתָּה מַתְעוֹרֵר  
מַעַשָּׂה שְׁלִמְעָלָה. מַה שְׁתַלְיִ  
בְּמַעַשָּׂה, בְּמַעַשָּׂה מַתְעוֹרֵר  
לְמַעַלָּה וּנְעָשָׂה מַעַשָּׂה. וּמַה  
שְׁתַלְיִ בְּדָבָרִים, בְּדָבָרִים.  
כְּשֶׁגּוֹר בְּדָבָר, מַתְעוֹרֵר כֵּה  
לְמַעַלָּה.

וְאִם תֹּאמֶר, מַה הַדָּבָר  
מַעַוָּרְךָ? אֶלָּא כֵּה  
כְּתוּב, (ישעה ח) וַדָּבָר דָּבָר.  
אוֹתוֹ הַדָּבָר מַעַוָּרְךָ דָּבָר.  
אַחֲרָה לְמַעַלָּה שְׁנִקְרָא דָּבָר.  
(הושע א) דָּבָר ה' אֲשֶׁר הִיה.  
(שמואל-א ג) וַדָּבָר ה' הִיה  
יִקְרָא. (תהלים לג) בְּדָבָר ה'  
שְׁמִים נָעָשוּ. שָׁהָרִי שְׁנִינָה,  
אוֹתוֹ הַדָּבָר עֹזָה וּבוֹקָע  
רָקִיעִים עַד שְׁעֹזָה (שְׁמִתְיַשֵּׁב)  
בָּמָקוֹמוֹ וּמַעַוָּרְךָ אֶת מַה  
שְׁמַעְוָרְךָ, אֶם טֹב - טֹב,  
וְאֶם רַע - רַע. וְעַל זֶה  
כְּתוּב, (דברים כג) וּנְשִׁמְרָת  
מִכֹּל דָּבָר רַע.

וְאַרְבָּעָה מִנִּים בְּלוֹלָב, וְהֵם  
שְׁבָעָה. וְאִם תֹּאמֶר שְׁשָׁבָעָה מִנִּים הֵם - לֹא כֵּה, אֶלָּא אַרְבָּעָה מִנִּים הֵם  
אַחֲרִים, וּבְמַעַשָּׂה שְׁלָהֶם מַתְעוֹרְרִים שְׁבָעָה אַחֲרִים לְמַעַלָּה אַחֲרִים.

דָּהָא לִית לְךָ טֹב וּבִישׁ, קְדוּשָׁא וּמִסְּאָבוֹתָא,  
דְּלִילָה לִיה עֲקָרָא וּשְׁרֶשֶׁא לְעַילָּא. וּבְעוֹבָדָא  
דְּלִתְתָּא אַתְּעָר עֲזָבָדָא דְּלִעַילָּא, מַה דְּתַלִּי  
בְּעוֹבָדָא, בְּעוֹבָדָא אַתְּעָר לְעַילָּא, וּאַתְּעָבֵיד  
עוֹבָדָא. וּמַה דְּתַלִּי בְּמַלִּין, בְּמַלִּין. פֶּר אַתְּגַוֵּר  
בְּמַלִּה, אַתְּעָר הַכִּי לְעַילָּא.

וְאֵי תִּמְאָה, מִלָּה מַה אַתְּעָר. אֶלָּא הַכִּי בְּתִיב, (ישעה  
בג) וַדָּבָר דָּבָר. הַהוּא דָּבָר, אַתְּעָר מִלָּה אַחֲרָא  
לְעַילָּא, דְּאַקְרֵי דָּבָר. (חושע א) דָּבָר יְיָ אֲשֶׁר הִיה. (שמואל  
א ג) וַדָּבָר יְיָ הִיה יִקְרָא. (תהלים לג) בְּדָבָר יְיָ שְׁמִים  
נָעָשוּ. דָּהָא תְּגִינָה, הַהֵיא מִלָּה סְלִקָּא, וּבְקָע  
רְקִיעִין, עַד דְּסְלִקָּא (ס"א דְּאַתְּיִשְׁבָּא) בְּרוּכָתִיה,  
וְאַתְּעָר מַה דְּאַתְּעָר, אֵי טֹב, טֹב. אֵי בִישׁ, בִישׁ.  
וְעַל דָּא בְּתִיב, (דברים כג) וּנְשִׁמְרָת מִכֹּל דָּבָר רַע.

ד' מִנִּין בְּלוֹלָב, וְאַינֵּנוּ שְׁבָעָה. וְאֵי תִּמְאָה זוֹ מִנִּין  
אַיִפון. לֹאו הַכִּי, אֶלָּא אַרְבָּעָה נִנְהָוִו וְאַיִפון  
מִתְפִּרְשִׁין לְתַלְתָּא אַחֲרַנִּין. וּבְעוֹבָדָא דְּלִהְזָן  
אַתְּעָרוּ שְׁבָעָה אַחֲרַנִּין לְעַילָּא, לְאַוְטָבָא עַלְמָא

בְּכִמָּה סְטְרִין.

שְׁבָעָה. וְאִם תֹּאמֶר שְׁשָׁבָעָה מִנִּים הֵם - לֹא כֵּה, אֶלָּא אַרְבָּעָה מִנִּים הֵם  
אַחֲרִים, וּבְמַעַשָּׂה שְׁלָהֶם מַתְעוֹרְרִים שְׁבָעָה אַחֲרִים בְּכִמָּה צְדִים.

**כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל,** אֲפִלָּעַ גַּב דָּאִיהִי בְּכָלָא,  
**מִתְּבָרְכָא מֶכְלָהו שִׁית,** (ס"א וְאַתְּבָרְכָא  
 מְאִינָנוּ שִׁית) וּמְנַחָּלָא **דָּעִמְקָא דָּמְבּוּעָא,** דָּנְגִיד וְלֹא  
 פְּסִיק **לְעַלְמִין מִימְיוֹ דָּנְגָּדָא** (ס"א מְלָגָּדָא) **עַלְיָהּוּ**,  
 וַיְנַקֵּא לְבָת. דָּהָא בְּגִין דָּאִיהִי בַּת לָהּ **לְעַלְמָא**  
 עַלְאָה וְתַתְּאָה, אַתְּבָרְכָא **מְנִיחָה** בְּאַתְּעַרְוָתָא  
 דָּא. דָּהָא **בְּשֻׁתָּא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אַתְּבָרְכָא**  
 מְנִיחָה, בְּלָהּוּ **עַלְמִין אַתְּבָרְכוּן**, עַל דָּא **סּוּבָּים**  
 אֶת הַמִּזְבֵּחַ כְּמָה דָּאַתְּמָר.

**וְעוֹד בְּאַתְּעַרְוָתָא דָּא,** **שִׁיחָא בְּלָהּוּ מִתְּבָרְכָא**  
**בְּמִיאָ, לְאַסְתְּפָקָא בֵּיהּ, וְאַשְׁתָּאָבִין בְּלָהּוּ**  
**מְמֻבּוּעָא דִּיְנָא** (ס"א דִּיְפָא) (דִּיְמָא) (ס"א דְּנַחְלָא) **עַמִּיקָא**  
 דְּכָלָא, **לְנַחְתָּא לְעַלְמָא.** וּבְגִין כֵּה, **בְּעֵין בְּלָהּוּ לְחִין**  
 וְלֹא **יְבָשֵׁין,** **לְאַמְשָׁכָא בָּרְכָא** **לְעַלְמָא,** **בְּגִין דָּאַילְנִי**  
**אַלְיָן,** **בְּלָהּוּ לְחִין תְּדִירָא,** **וְטְרֵפָן דָּלְהָזָן מְשַׁתְּכָחֵין**  
**תְּדִירָא,** **וַיָּמָן חִדּוֹתָא דָלְהָזָן בְּהָאִי זְמָנָא.**

**וְתַגִּינוּ בְּסִפְרָא** דָּרְבָּה **הַמְנוֹגָא סְבָא,** דָּהָא **הַהְיָא**  
**חִילָּא דְּאַתְּפָקָדָא עַל אַילְנִין אַלְיָן,** כֶּל חַד  
 וְחַד **מְאַלְיָן,** **לֹא נִטְילָ בָּרְכָא** **דְּחִדּוֹתָא לְעַיְלָא,**  
**אַלְיָא בְּזָמָנָא דָּא.** **וְחִדּוֹתָא דָלְהָזָן בְּלָהּוּ לְעַיְלָא,**  
**וְחִדּוֹתָא דָאַילְנִין אַלְיָן לְתַתָּא,** **בְּלָהּוּ בְּזָמָנָא דָא**  
**הַמְנוֹגָא סְבָא,** **שְׁהָרִי אָתוֹ כַּח** **שְׁהַפְּקָד עַל הַאִילָנוֹת הַלְּלוֹג,** **כֶּל אַחַד וְאַחַד מְאַלְוּ** **לֹא נָוטָל**  
**ברכוֹת שֶׁל שְׁמָחָה לְמַעַלָּה,** **אַלְאָ בְּזָמָן הַזָּהָה.** **וְהַשְּׁמָחָה שֶׁלּוּהָם** **כָּלָם לְמַעַלָּה,** **וְשְׁמָחָת הַאִילָנוֹת**

**כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל,** אֲפִלָּעַ גַּב שְׁהָיָה בְּכָל,  
**מִתְּבָרְכָה מֶכְלָהוּ** **מִתְּבָרְכָת מִכְלָה**  
**הַשְּׁשָׁה,** (וְלֹא תְּבָרַךְ מִאָוָתָם שְׁשָׁה)  
 וּמִהַּפְּנֵל הַעֲמֵק שֶׁל הַמְעֵין  
 שְׁשַׁוּפָע וְאִינוּ פּוֹסֵק אֶת  
 מִימְיוֹ לְעַולְמִים שְׁמַשְׁפִּיעַ  
 (מִלְהַשְׁפִּיעַ) **עַלְיָהָם,** וְמִגְּנִיק לְבָת.  
**שְׁמָשׁוּם** **שֶׁהָיָה בַּת לְעַולְם**  
**הַעֲלִיוֹן** **וְלַמְּחַתּוֹן,** הִיא  
**מִתְּבָרְכָת מִמָּה** **בַּהֲתֻעָרוֹת**  
**הַזּוֹ.** **שְׁהָרִי בְּשַׁעַת שְׁכִנְסַת**  
**יִשְׂרָאֵל מִתְּבָרְכָת מִמָּה,** כֶּל  
**הַעֲולָמוֹת מִתְּבָרְכִים,** וְעַל כֵּן  
**סּוּבָּים** **אֶת הַמִּזְבֵּחַ,** כְּמוֹ  
**שְׁנִתְּבָאָר.**

**וְעוֹד,** **בַּהֲתֻעָרוֹת** הַזָּהָת  
**מִתְּבָרְכִים** **כֶּל הַשְּׁשָׁה בְּמִים**  
**לְהַנּוֹת בּוּ,** **וְכָלָם שְׂוֹאָבִים**  
**מִהַּמְעֵין** **שֶׁל תְּיֵין** (שֶׁל הַיּוֹם) (שֶׁל  
 הַמִּים) (שֶׁל הַגָּמְלָי) **הַעֲמֵק שֶׁל הַכָּל**  
**לְרִדְתָּה לְעַולְם.** **וְמָשׁוּם כֶּפֶ**  
**צְרִיכִים** **כָּלָם לְחִים וְלֹא**  
**יְבָשִׁים,** **לְמִשְׁךְ בְּרֹכּוֹת**  
**לְעַולְם,** **מָשׁוּם שֶׁהָאִילָנוֹת**  
**הַלְּלוֹי** **כָּלָם לְחִים תְּמִיד,**  
**וְהַעֲלִים** **שֶׁלּוּהָם נִמְצָאים**  
**תְּמִיד,** **וַיָּמָן הַשְּׁמָחָה שֶׁלּוּהָם**  
**בָּזָמָן הַזָּהָה.**

**וְשְׁנִינָנוּ** **בְּסִפְרָו** **שֶׁל רַב**  
**הַמְנוֹגָא סְבָא,** **שְׁהָרִי אָתוֹ כַּח** **שְׁהַפְּקָד עַל הַאִילָנוֹת הַלְּלוֹג,** **כֶּל אַחַד וְאַחַד מְאַלְוּ** **לֹא נָוטָל**  
**ברכוֹת שֶׁל שְׁמָחָה לְמַעַלָּה,** **אַלְאָ בְּזָמָן הַזָּהָה.** **וְהַשְּׁמָחָה שֶׁלּוּהָם**

הלו למשה, כלם בזמן הזה הוא. וההתעוררות שלהם באותו קדושה הפליך תלויים. וכשהישראל נוטלים אותם, הכל מתעורר בזמן זה, והעולם מתרעם (לכונת ישראל

הוא). ואתערותה דלהון באינזין קדייש מלכאה תלין. ובכד ישראלי נטלי לוון, בלי אתער בזמנא דא, ועלמא מתרבא, (ס"א לכונת ישראל מתרבא) לארא ברבאן לעלמא.

מתברכת להזריק ברכות לעוזם.

#### ספר אור הזוהר (עמוד 206)

**לד) אין מוצא מי שלמדחו – יקרא בה מעצמו**

ונם בו למדנו שמי שאוהב חכמת האמת ואין מוצא מי שלמדחו יקרא בה מעצמו אף על פי שהוא שוניה בה, כי מבל מלה ומלה נעשין אילינוי רברבי.

(אור החמה בברכה) **לה) הגרא זכרונו לברכה והזוהר הקדוש: העוסקים ברמו וסוד אין יציר הרע יכול להתגבור בהם.** (פרש הנגר"א על משלו ה' י"ח)

#### לו) פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצונית לחיצונית הגוף, והעוסקים ברמו אבן שלמה פרק ח' אות כ"ג) וסוד אין יציר הרע יכול להתגבור בהם.

#### לו) עקר הגאלה בלמוד הקבלה

הגאלה לא תהיית רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאלה בלמוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

#### לח) למד ספר הזוהר ושערו אורה

שאלתי ממנה איך הריך לצאת ידי חוכמו השוער למד שאמרו רבותינו זכרונו לברכה? והשיב: למד ספר הזוהר ושערו אורה כדי להבין קצת הנקודות בזוהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבלב ומסיע לעניין אחר. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

**לט) סודות הקבלה, קדם רשב"י זכרונו לברכה היו בסוד גדול, ואחר כך שיב לא היה סוד, והתריו לניגלות הסוד**

יש בפה דברים שהם בתחילת סוד ואחר כך שוב אין סוד בקשר קצת סודות הקבלה שקדם רבינו שמעון בר יוחאי והאר"י זכרונו לברכה היו אלו הדברים בסוד גדול, ולא היו מדברים מזה כי אם בסוד גדול מאה, ואחר כך בימי רבינו שמעון בר יוחאי והאר"י זכרונו לברכה, שוב לא היה סוד, והתריו לניגלות הסוד קצת. וכן יש בפה ובמה דברים שהם עכשו סוד ואחר כך בימים הבאים לא יהיה סוד. (מי מורה"ז מבירקלב, תי"ט)

#### ט) הזוהר סגלה אף שאין מבין

ובנדzon שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למדו בזוהר הקדוש אף שאין מבין, כי מה אפשר ליה שאין מבין אפילו וכי הוא סגלה. (מאמרי אדרמור קוזו הקברים דף תקע"א)

#### מא) עת קבוע בספר הזוהר

והעקר שיהיה עת קבוע בכל יום למד ספרי מוסר כמו ראשית חכמה וספר הריש לרביבינו גם ובפרט בספר הזוהר. (מה שערים עמור 40)

#### מב) תקוני הזוהר הקדוש – קדם השנה מפש

לכבוד קדשת תלמידי המבוקח וכי מורה הרבה דוד נרו יאיר וכי ומאר יש לי צער גדול מזה, אבל אי עזך והי אלקיים אתה. בכל לילה קדם השנה מפש תלמיד מאמר אחד מתקוני הזוהר הקדוש ואנו פישן בטח ובכל תירא בעורת השם יתרבה, והשם יתרברך יטע בלבנו אהבתו ויראותו דוקא, אמן כן יה רצון, בגין מזור ישראלי בן מורה הרב רבי אלעזר בעל שם מפעוז. (כתר שם טוב)